

Interjú Székely Tamással

Székely Tamással beszélgettem, aki mesélt életének alakulásáról, és seniori feladatairól. Beszélgetésünk elején elmesélte, hogy élete milyen nem várt fordulatokat vett, és hogy az Úristen hogyan lépett be az ő életébe.

Gyermekkorában orvos szeretett volna lenni. Nyolc éves korában sajnálatos módon édesapja elhunyt autóbalesetben. Hatalmas változás állt be az életébe, kettesben maradtak édesanyjával. 1998 nyarán édesanyja kezdett először érdeklődni a hit dolgai iránt. A fasori gyülekezetbe kezdtek el járni. Istennek hála édesanyja hamar megtért. Együtt konfirmáltak.

Középiskolás éveiben a lelkészi és az orvosi hivatás melletti elköteleződés között őrlődött. Két évet járt Debrecenbe egyetemre, az Orvostudományi Karra. De Isten terve más volt. Elhívta, hogy majd egykor lelkészként álljon szolgálatába.

Az orvosi pálya, vagy a zene milyen kapcsolatban van a teológiai látásmódoddal? Milyen más perspektívát adott neked?

A gyakorlatiasságot mindenképp segíti az orgonista munka, hiszen az istentiszteleteket évek óta belülről látom. Minőségi kérdés az egyházzene. A lelkésznek és az egyházzenesznek együtt kell működni a liturgiában a gyülekezet életében, mert ez egy minőségi kérdés nagyon sok tekintetben. Egészen más, ha szakember végzi ezt a szolgálatot. Azt gondolom, hogy azok az egyházak, melyek gyarapodnak, egyik döntő sikerfaktora, hogy minőségi egyházzenét művelnek. Ha tudnánk abban előrelépni, hogy költünk hangszervásárlásokra is, az beindíthatná a kulturális életet is.

Az orvosin tanultak segítettek megérteni, hogy az emberi test olyan, mint egy szentély. Segítettek annak mélységeibe belelátni. Látni a szerveket, azt a szeretetet, ahogy Isten megformált minket, és ehhez képest borzasztó érdekes azt nézni, hogy a teológiát, a teológiatörténetet végigjárva milyen szinten kiábrándult az emberből. Ha megnézzük a kezdeteket, az ember az a csodálatos lény, akinek a testét magára öltötte Jézus. És eljutunk a mai gondolkodási valóságig: az ember értéktelen, bűnös, halálra méltó, tűzre kellene vetni. stb. Szinte szemét státuszba csúszik az ember. Különösen is az emberi test, mert még ha valami értékes, az emberi lélek vagy a szellem. Ezzel én nem értek egyet. Mert az antropológiai látás döntő kérdés. Amíg az egyház és a teológia nem tudja tisztelni az embert, az emberit, addig ne gondoljuk, hogy meg tudjuk szólítani az embert. Ez szerintem akkor lehetséges, ha nem hasítjuk szét az embert és nem azt mondjuk, hogy mi lélekmentéssel, vagy tudatmentéssel foglalkozunk, hanem az emberrel – aki test lélek vagy test lélek és szellem. Valljuk a test feltámadását. A testet ne hanyagoljuk el! Én ezt nagyon fontosnak tartom.

Karunkon eddig kántori szolgálatot is végeztél. A zene hogy jött az életedbe?

Kisgyermekkoromtól nagyon szerettem a zenét. Inkább a klasszikus zenét. Azt tudni kell, hogy nekem nem volt ügyes a kezem gyermekkoromban. Fejlesztésekre jártam. Fel sem merült, hogy hangszeren kezdjek játszani az én béna kezeimmel. De a zene szeretete megmaradt.

Volt egy barátom, aki cimbalmozott az iskola tőszomszédságában lévő zeneiskolában. Én is akartam cimbalmozni, csak zene legyen. Közben elkezdtem templomba járni. Tanultam szolfézst, volt otthon szintetizátor, és elkezdtem az énekeket magamnak játszani. És kezdtem rájönni, hogy inkább zongoráznom vagy orgonálnom kellene. Autodidakta módon tanultam. Nagy felfedezések, sikerek és csalódások idő-

szaka lett. Ahhoz volt szerencsém, hogy Pálúr János orgonajátékát hallgathattam. Ha megtetszett egy hang, két-három órát próbálkoztam otthon, hogy rájöjjek. Bekerültem a kántorképzőbe hetedikes kisdíáként, tehát már korábban beléptem ennek az épületnek a falai közé. Ezután nem sokkal kötötték be hozzánk az internetet, megjelent az életben a YouTube, és elkezdtem hallgatni külföldi orgonistákat is. Az évek során sok helyen kántorizáltam: a Fasori gyülekezetben, a Baár-Madas Gimnáziumban, és még sok helyen. A Teológián is így jöttem szóba, mikor az elődeim már nem tudták folytatni a szolgálatot. Szeretem csinálni, ez felszabadít.

**A zenében fontos a harmónia. Átvitt értelemben, te seniorként mi-
ben törekszel a hallgatói élet harmóniájának elérésében, meg-
tartásában?**

A senior nagyon sok szempontból tud harmóniát meg diszharmóniát teremteni. Hangadó személy. S aki hangot ad, az tud örömet és bánatot is szerezni ezzel a tevékenységgel.

Azt fogalmaztam meg a diákoknak az ajánlatomban, hogy értelmes érdekképviselőként fogok gondolkodni, mivel a Hallgatói Önkormányzat minden egyes karon érdekképviselői szerv. A diákoknak vannak érdekeik. Fontosnak tartom, hogy a ránk vonatkozó szabályokat ismerjük. A harmónia megtartása mellett az esetlegesen fennálló érdeksérelmet próbáljuk úgy feloldani, hogy reális kompromisszumokat vállaljunk. Egy vagyok én is a hallgatók közül, sem többnek sem kevesebbnek nem érzem magam ettől. Csak van egy feladatom, a hallgatók hangja kell lennem bizonyos helyzetekben.

A másik része ugyanakkor az, hogy a hallgatói közösségen belül is kezelni kell a feszültségeket. Konceptió szintjén tartozik csak hozzám ez, mert ennek a rendszernek a működtetése a közösségi presbiter feladata. Alapvetően ebben az inspiráló közegben mi azt szeretnénk, hogy ha a hallgatók felfedeznék a saját lelkesedésüket, elhívásuknak az élményét – ami lehet már elhalványult – és felfedeznék azt a felnőtt

hívó ént, amihez sokszor nehéz út vezet, a gyermeki hit átalakulása, feladása. De ennek meg kell történnie, mert nekünk felnőtt módon kell majd emberek vezetését magunkra vállalnunk.

„A zene a csendhez legközelebbi állapot, ami kifejezi a kifejezhetlent.” (Huxley) Fontos neked a csend, a szavak nélküli időszak? Jellemző-e az életedre, hogy sok időt szánsz az Istenre figyelésre, a csendességre?

Eléggé túlvállalom magam. De ezzel együtt az életem valószínűleg összerogyna, ha Istenben nem tudnék megerősödni, és nem tudnék lélekben megújulni. Nincs belőve, hogy mikor van ez a lelkigyakorlatom, de az kétségtelen, hogy kisebb nagyobb megállásokban járulok az Isten elé. Vannak esti séták, amikor szeretem végiggondolni a dolgaimat, ezt sokszor Istennel gondolom végig. Szóval van helye a csendnek az életemben. A csend nagyon hasznos dolog. És nagyon biblikus is. Ez fontos, mert a zaj károsít. Sokszor nem csak külső zajok vannak, amiket könnyű észrevennünk, mert az egész idegrendszerünk rá van állítva, hogy befogadjuk azokat, hanem van olyan is, hogy mi magunk csináljuk a zajt, és néha a saját zajunktól nem halljuk az Isten hangját. Ilyenkor nagyon jó végiggondolni, hogy az Isten egy nagyon udvarias lény, ő nem beszél bele a mi szövegünkbe, megvárja, míg elhalkulunk és akkor kész megszólalni. Ezek nagyon értékes időszakok. Azt gondolom, hogy a lelkészeknek, teológusoknak szüksége van arra, hogy legyen spirituális feltöltődésük, saját csendjük. Le kell állni néha – nekem ez egy döntő felismerés volt, időnként próbálom ezt gyakorolni is.

Hogyan képzeld el magad öt év múlva? Mi az, amit kívánhatunk neked? Miben imádkozhatunk érted Isten előtt?

Köszönöm. Hát nekem a nagy szerelem az a szószék. Ha valami jót akar kívánni bárki, kívánjon egy szószéket, ahol hirdethetem az igét. Nekem az ige hirdetés nagy öröm. Nem mondom, hogy nem akarok családot, megbízható egzisztenciát, akár egy kis tudományos munkát, doktori iskolát. De én arra kaptam elhívást, hogy hirdessem az

igét. És én abban reménykedem, hogy öt év múlva, aki összefut velem, az egy dolgos mindennapokban is helytálló lelkeszként fog engem megismerni. Reméljük, hogy ebben mégis helyt tudok állni és nem veszítem el a látásomat, meg az Isten megáld a mondanivalóval.

Kívánom neked, hogy Isten adja meg neked!

Kerékgyártó Klaudia

A minőség ára

Felkérést kaptam a TÉKA szerkesztőitől, hogy írjak néhány gondolatot arról a támogatási formáról, amelyet elhunyt tanárunk özvegye, Nagy Istvánné ajánlott fel a teológusok javára. Nagy István családjának közös döntése volt az, hogy a temetésre érkező több száz ember koszorúmegváltás formájában a kiemelkedő munkát végző és/vagy szociális értelemben indokolt teológus diákokat támogassa inkább. A gyászistentiszteletet követően hatalmas összeg gyűlt egybe a nagyszámú búcsúzó gyülekezettől, amely szintén mutatja, hogy mindenki azonosulni tudott a meghirdetett céllal. Így tehát nem csak Nagy István családjának, de mindenkinek hálásak vagyunk, akiknek fontos, hogy a jelenben formálódó teológus ifjúság ilyen jellegű segítségnyújtást kaphat.

Ennek a támogatási formának egy konkrét célja mindenképpen van: ez pedig a minőség. Sokat hallhattuk ezt eltávozott tanárunktól, de még rá való emlékezésünkben is ezt juttatja eszünkbe: minőség mindenek előtt. Ehhez kíván a család jó eszközöket a teológusok kezébe adni, minőségi teológiai könyvek formájában.

Mostanában magam is sokat gondolkodom Pista Bácsi szavain. Tizenkét éve, amikor elkezdtük a közös munkát, valahogy ezek a gondolatai nem ragadtak meg ennyire bennem, ahogy most. Ugyanakkor néha azon kapom magam, hogy kezdek hasonlókat mondogatni a diákoknak: minőség nélkül nem megy, vagy a minőség a fejekben kezdődik el.